

DWUGĘBY (1) *ai*

dwugęby, [dwogęby].

N sg m dwugęby.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Mający dwie twarze (kalka z łac. bifrons); przydomek boga staroitalskiego Janusa:

[Wyrażenie: »Janusz dwogęby«: O zacności itarodawney Łodzi [herbu]. Trwają ielzche w pamięci y dziś łodzie one/ w ktorych Ianufz dwogęby w Hefperyišką łtronę Zaniešiony/ nauczył wšpinąć łie po tyce/ Nie uznány ná ten čás krzak winney máćice PaprGniazdo 1025 (Linde błędnie: dwójgęby).]

Przen: Obosieczny, zaostrzony z dwu stron: A z wšt iego wychodził miecz oštry (marg) N: dwugęby. (-) [gladius anceps acutus PolAnt; ex utraque parte acutus Vulg]/ áby im pobił narody BudNT Apoc 19/15.

Synonim: dwoczelny.

ZZie